

LEONARD DELSHAMS / SEGRE

La Marxa cap a la Independència va començar el 30 de juny a Lleida

La Marxa cap a la Independència, que ha de culminar l'Onze de Setembre a Barcelona, mobilitza milers de ciutadans arreu de Catalunya

La sobirania s'obre camí

JOSEP GISBERT
Barcelona

Desenes d'actes arreu de Catalunya i milers de ciutadans mobilitzats a pobles i ciutats és el bagatge provisional de la Marxa cap a la Independència, que va arrencar el 30 de juny a Lleida i ha de culminar l'Onze de Setembre amb una gran concentració a Barcelona i que aquest cap de setmana creua l'equador. La marxa és la primera iniciativa endegada per l'Assemblea Nacional Catalana (ANC) després de constituir-se el 10 de març i té com a objectiu estendre el missatge independentista a tots els racons de Catalunya amb la voluntat de marcar un punt de no retorn: la consolidació d'una majoria social en favor de l'Estat propi que permeti assolir la fita de la independència.

El propòsit és aconseguir prou força ciutadana perquè les institucions de Catalunya "comencin converses per negociar la secessió amb Espanya", en paraules de la presidenta de l'ANC, Carme Forcadell. Amb aquesta finali-

tat s'han fet fins ara desenes d'activitats, que aquest cap de setmana arriben a l'equador i que continuaran durant tot el mes d'agost i s'intensificaran els primers dies de setembre abans de culminar a la Diada Nacional de Catalunya. De tots els actes n'hi ha alguns d'especialment emblemàtics, com el del 30 de juny a Lleida, per indicar que la marxa començava, com si d'un allibe-

La iniciativa de l'Assemblea Nacional Catalana creua aquest cap de setmana l'equador

rament es tractés, en una de les primeres ciutats que havien caigut en mans de Felip V, o el del 28 de juliol a Miravet, per mostrar el trencament amb la Catalunya autonomista de l'Estatut. I encara n'hi ha previst un més el dia 18 a la Jonquera en contra del tractat dels Pirineus i un altre no menys simbòlic el dia 25 a Montserrat.

La idea és que la concentració de l'Onze de Setembre a Barcelona, a la tarda, sigui multitudinària, per poder transmetre el missatge que "no volem seguir commemorant derrotes", sinó que "ens hem posat en marxa per celebrar ben aviat el dia de la independència". La Marxa cap a la Independència, que de fet té entre els seus objectius la celebració d'un referèndum, té el suport de representants destacats tant d'entitats cíviques diverses i de la societat civil en general com, sobretot, del món cultural de Catalunya, i una de les adhesions significatives que va rebre poc abans d'encetar les activitats a Lleida va ser la de l'exentrenador del FC Barcelona Josep Guardiola. També li dóna suport l'Associació de Municipis per la Independència (AMI), que a dia d'avui té 510 municipis adherits, a més de 26 consells comarcals i una diputació, la de Lleida. Durant els dies de la celebració de la marxa l'organització ha promogut, per fer-la el més evident possible, la col·locació de banderes estelades a finestres, balcons i punts estratègics de tot el territori, que en molts punts sobretot fora de Barcelona són ben visibles i en alguns casos fins i tot de proporcions considerables.

L'ANC, un moviment social transversal hereu de les consultes sobiranistes que van néixer el setembre del 2009 a Arenys de Munt, ha impulsat la Marxa cap a la Independència en un moment en què el sentiment independentista a Catalunya, segons totes les enquestes, està creixent. En aquest context, condicionat a més per les dificultats que travessen les relacions entre Catalunya i Espanya, tot fa pensar que la commemoració de l'Onze de Setembre d'enguany serà una de les més reivindicatives dels últims temps i un bon escenari per calibrar el pes no només del moviment independentista, sinó també de forces polítiques com ara CiU, que, en aquest cas, pensa aprofitar la celebració per fer bandera de la reclamació del pacte fiscal. Una pretensió que Oriol Pujol, com a secretari general de CDC, anuncia en una carta que ha enviat a la militància, en la que expressa la voluntat de fer que "aquesta Diada sigui també històrica".

Francesc de Carreras

El pla Mas

La impressió és que CiU i el seu Govern estan tan desconcertats que no només desconcerten els altres sinó també ells mateixos i els seus votants. Hom pensava que, com en d'altres ocasions, els missatges patriòtics de traçat més gruix s'anirien modulant en contrast amb la realitat. El president Jordi Pujol en va ser un mestre. Artur Mas semblava un bon deixeble, fins i tot avantatjat: amb menys carisma i lideratge però amb millor preparació tècnica i capacitat de gestió.

Tot indica que estàvem equivocats: el camí cap al concert fiscal a la manera basca i navarresa s'ha emprès al Parlament amb l'únic suport dels partits nacionalistes i amb el significatiu rebuig del PSC, partit que Mas considerava una peça clau per arribar a un bon final. A més, tothom sap que el concert no és assolible, no només per no tenir cabuda en la Constitució sinó perquè no té cap justificació raonable. Més que l'Estatut bis, com també se l'ha anomenat, el concert serà el pla Ibarretxe bis, en aquest cas el pla Mas.

S'ha donat un gran salt al buit. De ben segur la proposta del Parlament serà rebutjada al Congrés. A Artur Mas només li quedarà continuar amb la segona etapa del seu pla: la independència. Què farà: la proclamarà al Parlament, convocarà un referèndum il·legal, demanarà al Govern que el convoqui legalment? Artur Mas ha entrat en un terreny desconegut, segons ha dit ell mateix fa unes setmanes. Ibarretxe crec que està fent classes als Estats Units i ja ningú no el recorda. O potser Mas vol ser el Companys del 6 d'octubre del 1934? De moment ha convocat els seus alts càrrecs tractant-los de "generals d'un exèrcit" que ha de "canviar la història", viure "els moments més difícils".

CiU i el seu Govern estan tan desconcertats que no només desconcerten els altres, també ells mateixos

i enfrontar-se "als pitjors obstacles per governar que s'ha trobat mai cap govern". Deu n'hi do!

Però després de la poesia ve la prosa: el panorama al partit i al Govern és desolador. El cas Millet apunta que CiU estava darrere de tot l'assumpte; unes concessions il·legals a empreses d'ITV sembla que estan esquitxant judicialment Oriol Pujol; els comptes que no quadren en la gestió de diversos hospitals també impliquen alts càrrecs convergents. Pel que fa al Govern, la situació financera és crítica: l'impagament de nòmines en centres sanitaris i assistencials desmenteix que els deures s'hagin fet bé. Algú, excepte els irreductibles, creu encara que tota la culpa s'ha d'atribuir a Madrid?

Perquè, a sobre, es treu pit a Madrid. La no assistència del conseller Andreu Mas-Colell al Consell de Política Fiscal i Financera és un gest inútil i deslleial, especialment quan a Europa s'està dependent de la capacitat d'Espanya (que, per ara, inclou Catalunya) per prendre mesures de tot tipus que li donin crèdit i confiança.

Artur Mas semblava un polític seriós i competent. Semblava. S'està convertint en un polític populista, potser malgrat el seu parer.

LES PROPOSTES

La reivindicació a les xarxes socials

El moviment sobiranista a Catalunya ha agafat força empenta els últims temps a través d'internet i, sobretot, de les xarxes socials, com ara Twitter o Facebook. No és difícil trobar-hi iniciatives diverses de suport a la independència, que tenen seguiments desiguals segons els casos. Una de les últimes, per exemple, és un comptador del dèficit fiscal, que el mesura individualment per a cada usuari o globalment per al conjunt de Catalunya i permet veure les quantitats referides al moment, a tot el dia o al conjunt de l'any. Una altra de les més recents convida a estampar la inscripció en anglès

Catalonia next state in Europe a tots els bitllets d'euro, per tal que la reivindicació s'escampi per tot el continent. Però una de les que tenen més èxit és un web i alhora compte de Twitter que es dedica a recollir els insults, desqualificacions i impropis de tota mena que internautes i usuaris de les xarxes socials de la resta d'Espanya profereixen contra Catalunya i els catalans. Tot això a part de tota mena de gadgets sobre els símbols de la independència, que, a més de les samarretes, gorres, adhesius o pins tradicionals, proliferen ara que és l'estiu també en forma de tovalloles i fins i tot de xanquetes.